

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 120/2020
11.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јована Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 294/18 од 22.03.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 713/19 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јована Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К 294/18 од 22.03.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 713/19 од 03.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К 294/18 од 22.03.2019. године окривљени АА, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и одређено је да ће суд, уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка на рачун буџетских средстава суда накнади износ од 4.500,00 динара, а на име паушала износ од 10.000,00 динара, као и да оштећенима ББ, ВВ, ГГ, привредном друштву „ДД“ доо ..., чији је законски заступник ТТ на име трошкова кривичног поступка накнади износ од 141.010,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 713/19 од 03.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Јована Јовановића и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Јован Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде члана 71. и 74. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, донесе пресуду којом се укидају побијане пресуде или којом се укида другостепена пресуда и предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу на поновно одлучивање или да донесе пресуду којом се преиначавају побијане пресуде тако што се окривљени ослобађа од оптужбе или којом се, усвајањем жалбе предмет враћа на поновно суђење. Предложио је да буде позван на седницу већа.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се истиче да су нижестепене правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на тај начин што је првостепени суд пресуду засновао на доказу – исказу окривљеног датом пред јавним тужиоцем ОЈТ у Пожеги, на записнику од 11.12.2017.године, на коме се према одредбама ЗКП судска пресуда не може заснивати, налазећи да је наведени записник о саслушању окривљеног морао бити издвојен из списка предмета, обзиром да је у ситуацији када су постојали услови за обавезну одбрану, окривљени саслушан без браниоца и без поуке о праву на обавезну одбрану, чиме је повређена и одредба члана 74. став 2. ЗКП.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да првостепена пресуда није заснована на доказима на којима се према одредбама ЗКП пресуда не може заснивати, те да је иста заснована на доказима изведеним на главном претресу, на коме је између осталог и окривљени дао одбрану у присуству браниоца (страна 2. последњи став и страна 3. први став образложења другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног као незаконите доказе означава и доказе изведене вршењем увида у рачуне за продају радње ЕЕ ... од 22.10.2015. године и ... од 07.11.2015. године и у рачуне “ДД” доо ... број ... од 04.03.2016. године, број ... од 21.03.2016. године, број ... од 03.05.2016. године и број ... од 11.05.2016. године, извештај “ЖЖ” доо ... од 27.09.2019. године, копију налога за уплату АА од 21.11.2016. године и од 22.11.2016. године.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, наводима изнетим у погледу наведених доказа, бранилац окривљеног заправо указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, оспоравајући чињенична утврђења и оцену изведених доказа од стране првостепеног суда, обзиром да су прикупљени у претходној фази поступка и нису поновно извођени током поступка, а довели су до другачије оцене осталих, законито изведених доказа. Бранилац такође истиче да је првостепени суд, одбијањем захтева одбране да се обави економско - финансијско вештачење предметних рачуна и износа, пропустио да током поступка изведе законит доказ, при чему у образложењу пресуде, у вези тога, није дао јасне разлоге, на који начин бранилац окривљеног поднетим захтевом указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену изнетих навода браниоца окривљеног, као ни у оцену повреде члана 71. ЗКП, коју је као разлог подношења захтева за заштиту законитости такође истакао бранилац окривљеног, јер повреда члана 71. ЗКП, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић